

Een hele week regen, en ineens breekt tegen het weekeinde de zon door. Het KNMI voorspelt stralend weer en je wilt het liefst uit wandelen. Maar met wie? Bij de Vereniging Rugzaklopers zit je nooit zonder gezelschap. Pieter Niesten, voorzitter, vertelt over eigenzinnige doordouwers in weer en wind.

DOOR FRANK FLIPPO

de Rugzaklopers: doordouwers in weer en wind

In het dagelijks leven heeft Pieter Niesten een drukke baan als projectleider, maar als voorzitter van de vereniging Rugzaklopers leidt hij een heel ander leven:

'Als je loopt met je rugzak is je bestaan in zekere zin tijdeloos. Normaal gesproken, in je dagelijks leven, moet je je dwingen in vaste tijden en regels. Maar tijdens het wandelen, zeker bij meerdaagse tochten, bepaal je zelf je regels. Je gaat liggen wanneer je zin hebt, je eet wanneer je zin hebt en je slaapt wanneer je zin hebt. Daarom heb ik ook graag mijn eigen eten, kaarten en slaapspullen bij me.'

Primitief

De Rugzaklopers zijn dus geen mensen met een sjouw-manie; het is de onafhankelijkheid van de welgevulde rugzak die hen verbindt.

'Rugzaklopers lopen niet omdat ze graag met veel spullen op hun rug sjouwen. Het gaat erom dat in die rugzak alles al zit: je tent, je eten voor onderweg... Liefst zo weinig mogelijk. Je kunt een groot stuk zeep meenemen, maar ook een hotelzeepje. Dat is genoeg voor een weekend. Zelfs voor een week gebruik je niet veel meer zeep. Zo zijn er meer dingen die je lichter kunt maken, en die hoeven niet duur te zijn.

Iedereen mag natuurlijk zelf weten wat hij meeneemt. Er zijn ook mensen die alleen een bivakzak meenemen. Dat is altijd nog een behoorlijk zak, hoor, want in Nederland moet je altijd voorbereid zijn op een weersomslag. Of mensen die een V&D-tentje van vijftig gulden hebben, puur omdat ze niet meer uit willen geven. Het hangt allemaal af van de persoonlijke voorkeur. Maar we lopen het liefst zo weinig mogelijk op verharde paden, en we gaan het liefst zo primitief mogelijk op reis.

Je zou ook je bagage kunnen laten vervoeren. Maar dat is nu net niet de bedoeling. Het leuke is juist om, als je op pad gaat, alles bij je te hebben. Ook het eten. Dan heb ik een menu voor elke dag. Niet die kant- en klaarmaaltijden uit de buitensportzaken, maar iets wat ik zelf bij elkaar frutsel uit de lokale supermarkten. Daar zijn heel lichte dingen te koop, zoals rijst en macaroni. Als je dat van tevoren afweegt en samenstelt, kun je goedkoop lichte maaltijden maken die lang houdbaar zijn. Ik ben onlangs een week in de Morvan, Bourgondië, geweest en het enige dat ik nodig had, was water.

En dat kun je overal krijgen.

In het buitenland gaan we meestal wild kamperen. Dan ben je ook niet van een dorp afhankelijk en kun je echt de paden kiezen die je wilt. Je kunt dan spontaan zeggen: hupsakee, hier bij dit beekje het bos in. Meestal lukt dat wild kamperen wel, zelfs in Duitsland hebben we er nooit problemen mee. In Nederland kamperen we, als vereniging, nooit in het wild, want het is hier verboden. We willen niet graag aanzetten tot strafbare feiten.'

Losse club

Pieter Niesten: 'Onze vereniging is een los verband, want het blijft allemaal individualistisch. Het enige dat gebeurt, is het afspreken van een datum en een tijd voor het rugzaklopen. De rest is vrij.

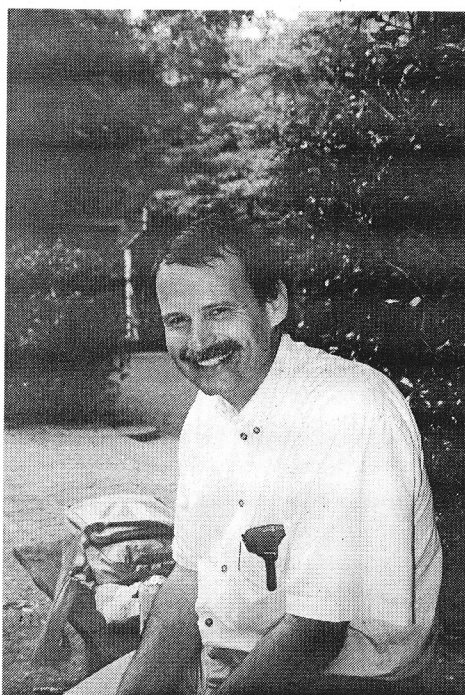
Eens in de twee weken hebben we een wandelweekend van vrijdagavond tot zondag. Het enige dat vaststaat zijn de overnachtingsadressen van vrijdag op zaterdag en van zaterdag op zondag. Wat je daar tussenin doet, moet je zelf weten. Of je komt, moet je ook zelf weten, of welke route je neemt, of dat je alleen komt of met zijn allen. Als je 's nachts slecht geslapen hebt en je wilt die dag liever alleen lopen, dan kan niemand je tegenhouden.

In Voetlicht, ons kwartaalorgaan, staan de datum, de adressen, de routebeschrijving naar de eerste overnachting en wetenswaardigheden over de streek. Daar moet je het mee doen...

De twee overnachtingsadressen zijn meestal bij boeren die aangesloten zijn bij de Stichting Vrije Recreatie. We zijn ook als vereniging donateur van de SVR. Dat is makkelijk organiseren, want als ik bijvoorbeeld rond Nijmegen wat adressen wil hebben, dan kan ik hen bellen voor informatie. Een groot deel van het plezier in een tocht schuilt in de voorbereiding. Kaarten bekijken, boekjes lezen over de landstreek, je oriënteren. Ook de napret is veel waard...

De routes zelf worden vaak pas op zaterdagochtend uitgestippeld. Dan lobby je wat met elkaar. Want 's morgens sta je op en dan zie je ineens een paar tentjes meer dan de vorige avond. Want er zijn dikwijls mensen die heel laat aankomen, soms pas na middernacht. Veel reizen via het openbaar vervoer. Dan is het vaak moeilijk om op tijd aan te komen, zeker als je in verband met de weekindkorting na zeven uur gaat reizen.

Je wordt 's ochtends vanzelf wakker

Pieter Niesten:

Je staat ervan te kijken wat mensen soms meeslepen aan drank, borrelnotjes of chips. Op de langere tochten ook, zelfs op de weekeinden. Die spullen worden dan in het midden gelegd en gedeeld.

door het gerammel van de potjes en de pannetjes. Iemand begint met koffie of thee te zetten, de brander maakt lawaai, nou, dan word je gewekt. Je kent van elkaar zo langzaamaan wel het tentje, en dan denk je, hé, is die er ook? Dan kun je voorstellen: zullen we samen lopen vandaag? Je moet zelf actief zijn. Er is geen reisleader die zegt: 'ik ga lopen, wie gaat er met me mee?' We lopen zoveel mogelijk onverhard. Als er toevallig een gemarkeerde paden op de route liggen, dan worden die genomen, maar in principe lopen we via de wandelkaarten, dat vinden we het leukst. Als een paadje doodloopt, pakken we er weleens een stukje veld bij, in plaats van terug te lopen. Veel problemen levert dat niet op, want je rugzak betekent iets. De mensen zien dat je wandelaar bent. Dat maakt alles een stuk makkelijker. Mensen met een rugzak op durven ook meer. Net als bij een uniform zendt het een teken uit, en dat teken duidt op goed volk.'

Honkvast

'De vereniging bestaat nu zes jaar. We zijn ontstaan uit de Backpackers, in Engeland, die al langer bestaan.

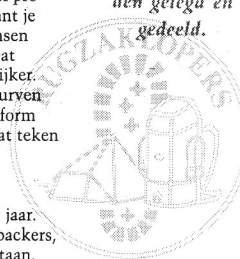
Een aantal Nederlanders was daar ook lid van. Die Engelsen zijn erg honkvast, die wilden nooit onze kant uitkomen. Wij moesten altijd naar Engeland toe. Met een groep hier organiseerden we in Nederland weleens wandelingen, maar de ledenvergaderingen en andere bijeenkomsten waren altijd in Engeland. Als we vroegen of ze eens onze kant uit wilden komen, dan kwamen ze nooit. Ook het contributiegeld verdween die kant op. Eric Boesten, onze oprichter, heeft toen gezegd: 'dat doen we niet langer, we beginnen gewoon zelf.'

Naast de tweewekelijkse weekenden hebben we de jaarvergadering en de clubsverjaardag. Op die jaarlijkse bijeenkomsten wordt vaak iets speciaals georganiseerd. Zo is er eens een tocht uitgezet dwars door Amsterdam. Niemand weet dat in de Bijlmer een camping is. Van de Bijlmer liepen we door Amsterdam naar Amsterdam-Noord, door allerlei steegjes, met rugzak en al. Ik was er helaas niet bij, maar ik heb begrepen dat de tocht heel boeiend was.

Vorig jaar bestond de vereniging vijf jaar, ons eerste lustrum, en toen hebben we een tocht gemaakt op kaarten uit 1850. Dat ging nog heel aardig, ook al staan er meestal nog geen coördinaatlijnen op de kaarten. 's Avonds hielden we een barbecue, waarbij iedereen wat mee moest brengen. Als je dan ziet wat er uit die rugzakken komt... Je staat ervan te kijken wat mensen soms meeslepen aan drank, borrelnotjes of chips. Op de langere tochten ook, zelfs op de weekeinden. Die spullen worden dan in het midden gelegd en gedeeld.

Op een lang weekeinde met regen zitten we 's avonds soms met acht man in mijn tent. Mijn tent is wat aan de ruime kant, want mijn zoon gaat ook weleens mee op een weekeinde, dus ik kan wel wat mensen bergen. We hebben zelfs pakjesavond gevierd in die tent. Met Sinterklaas zaten we een weekeinde bij Mariënborg, in het oosten van het land. Iedereen moest een cadeautje, een surprise en een gedichtje meebrengen. Alles werd in het midden gelegd, er werd gelooft en dan mocht je een pakje nemen.

Licht is geen probleem. We hebben altijd waxinelichtjes bij ons. Je kent toch wel die kleine blikjes met tomatenpuree! In één zo'n leeg blikje doe je een waxinelichtje. Van een tweede haal je de bodem er ook uit. Je houdt dan een ring over. Uit die ring knip je een kwart weg. De rest schuif je in het andere blikje, zodat

er een reflectortje ontstaat. Als je twee van dit soort lampjes bij je hebt, en anderen hebben ook nog waxinelichtjes, nou, dan kun je het voortreffelijk zien, hoor. Je hebt natuurlijk hi-tech figuren die hier geen boodschap aan hebben. Maar zelf vind ik de eenvoud van simpele, praktische ideeën het leukst. Ik hou er ook van om mijn eigen dingetjes te zoeken. Zo heb ik pannetjes die uit Indonesië komen. De eigenaar is helaas al lang overleden. Hij heeft mij die pannetjes als kind eens cadeau gegeven, ik zag ze bij hem thuis liggen. En die dingen gaan heel lang mee, ik gebruik ze nog steeds.'

Afbellen

'Eén van de waardevolle dingen van de vereniging is dat je niets hoeft af te spreken. Degene die het weekeinde organiseert is altijd aanwezig. Dat is een afspraak binnen de vereniging. Dus als je naar zo'n weekeinde gaat, weet je dat je in ieder geval met z'n tweeën wandelt. Eén van de leden, een dame, zei laatst tegen me: 'ik vind het waardevol dat ik kan gaan wandelen als ik dat wil. Als ik donderdagavond zie dat het mooi weer wordt en ik heb zin om te gaan wandelen, dan kan ik op vrijdag mijn spullen pakken en gaan. Hoef ik niet iedereen af te bellen om te vragen of iemand zin heeft om mee te gaan. Want de meesten hebben dan al plannen.' Pieter Niesten: 'Als vrouw alleen of als man alleen is het een uitkomst. Zelf ben ik getrouwd, maar mijn vrouw houdt niet van wandelen, zeker niet van meerdaagse tochten. Die wil dus niet mee. Dan is het weleens moeilijk om iemand te vinden, maar de vereniging lost dat op. Gaandeweg ontstaan er vriendenclubs, bekenden, die vaker samen op vakantie gaan en samen afspreken. Maar het kan natuurlijk ook voorkomen dat je met iemand loopt die bij nader inzien niet zo gezellig blijkt te zijn. Iemand kan je liggen of niet. Dan is er niets aan de hand, want na zo'n weekeinde gaat iedereen weer zijn eigen weg. De meesten wandelen in groepjes. Als je zaterdagavond elkaar weer terugziet bij een boer, dan koken we in een grote kring of in groepjes het eten. Dan wordt er van alles gebrouwen. Eten en ingrediënten gaan gewoon de kring rond.'

Weggeregend

'We lopen het hele jaar. Al vriest het tien, vijftien graden, al stormt het, het weekeinde gaat door. Want als je

buiten loopt en wandelt, is het altijd minder nat dan je denkt. Je kunt natuurlijk weleens

echt slecht weer hebben, maar over het algemeen valt het mee, zeker in Nederland. Ook met slecht weer komen altijd mensen opdagen. De winter is de tijd van de echte wandelaars, de hard-liners zogezegd. In de winter heb je al gauw duizend gulden op je rug hangen, want een goede winterslaapzak kost zes-, zeventienhonderd gulden. En een beetje tent kost ook duizend gulden, zeker als je daar wat langer mee wil doen. De lange weekeinden plannen we zo veel mogelijk naar het buitenland. Als je rond Hemelvaart woensdagavond op de boot stapt, ben je de volgende morgen in Engeland. Heb

je tot zondagavond de tijd. De meesten knopen er nog wat dagen aan vast. Met Pasen deden we de Eifel, tussen Kerst en Oud en Nieuw de Harz.

Tegen Kerst proberen we altijd een sneeuwzeker gebied te vinden. Dat viel de laatste jaren wat tegen. Het afgelopen jaar zijn we weggeregend in de Harz. Toen we er aankwamen was het goed, lag er nog sneeuw. Toen we er een dag waren, begon het zo te regenen dat de sneeuw heel snel verdween. Nu wordt in de winter toch alles gauw klam en klef, en als het de hele dag hard geregend heeft en gewaaid, nou, dan is er niet veel lol meer aan.'

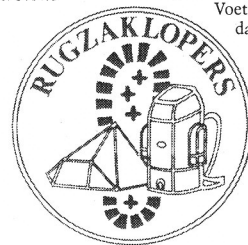
Rugzaklopers

'We hebben weleens een enquête gehouden en daaruit bleek dat de

Eens in de twee weken hebben we een wandelweekeinde van vrijdagavond tot zondag. Het enige dat vaststaat zijn de overnachtingsadressen van vrijdag op zaterdag en van zaterdag op zondag. Wat je daar tussenin doet, moet je zelf weten.

meerderheid van de Rugzaklopers bestaat uit hoger opgeleide eind twintigers en begin dertigers. Dat is overigens het algemene beeld in de wandelwereld. We zijn nu bezig met een reclame-actie in de universiteitsbladen, om wat meer jongeren te krijgen. Ons ledental schommelt tussen de 180 en 200 leden. Een mooi aantal. Veel groter willen we niet worden. Maar als mensen lid willen worden, kan dat, want er zijn altijd mensen die weg gaan of ermee op houden, dus je moet actief blijven werven. Op de algemene ledenvergadering van de laatste keer waren er dertig, vijfendertig van de honderdtachtig leden. Dat vinden wij al druk.

Onze contributie is f 27,50 per jaar. Het enige dat de leden daarvoor krijgen is ons kwartaalblad Voetlicht. De accommodatie tijdens een weekeinde moeten de deelnemers zelf betalen. Maar kamperen bij de boer is goedkoop...'

Informatie

Wie na dit verhaal de wandelkriebels heeft gekregen en de rugzak bij wijze van spreken al gepakt heeft staan, kan voor meer informatie contact opnemen met de vereniging Rugzaklopers:

Vereniging Rugzaklopers
Postbus 172
5000 AD Tilburg

Rugzaklopers: wandelen in weer en wind

Je hebt altijd gezelschap, wanneer je ook gaat

uitgestrekt

Wie stevig wandelt, wil lekker slapen. Je slaapt nergens zo lekker als thuis, maar er is wel een verschil tussen je matje uitrollen op een knollenveld of op een lekker zacht bosgrondje. Er is een verschil tussen een bed in een rustige herberg en een bed in een kamer boven een zaal vol feestvierders. In deze rubriek schrijven we over overnachtingsmogelijkheden die in de praktijk getest zijn. Ideeën voor overnachtingen kunt u altijd bij ons kwijt.

DOOR MARIËTTE WOUTENBERG

Onze vrienden zijn kunstkenners. Ze ruiken een Rembrandt op een afstand, kennen het verschil tussen Rodin en Robijn en weten wanneer kitsch kitsch is. Dat wij maar leken op dit gebied zijn, vinden ze niet erg. Ze sturen ons gewoon af en toe naar een museum om een portie cultuur op te snuiven.

Zo moesten we nodig eens naar Rijksmuseum Kröller-Müller. Wij sputterden eerst nog tegen, maar

werden al snel enthousiast toen we op de kaart zagen dat het museum midden in het Nationale Park De Hoge Veluwe ligt en als uitgangspunt kan dienen voor een stevige wandeling. Op aanraden van onze vrienden reserveerden wij een kamer bij Herberg de Boer'nkinkel in het Gelderse Hoenderloo. Dit oude familiehotel is redelijk goedkoop voor mensen die samen reizen. Wij

betaalden voor logies met ontbijt in totaal 65 gulden. Jammer genoeg heeft de herberg alleen tweepersoonskamers. Hiervoor geldt een vast tarief dat onafhankelijk is van het aantal mensen dat gebruik maakt van de kamer. Wandelaars die alleen slapen zijn daarom relatief duur uit.

Een voordeel van de Boer'nkinkel is dat de herberg een eigen restaurant heeft. Wij hoefden 's avonds dus geen kroket uit de muur te trekken. Hou er wel rekening mee dat het restaurant prijziger is dan de gemiddelde eetgelegenheden langs de snelweg.

Een ander groot pluspunt van de herberg is dat het vlakbij de ingang van het Nationale Park ligt. Op een paar honderd meter van het hotel konden we al ons entreebiljet kopen. Voor een dag Hoge Veluwe betaalden we f 7,50 per persoon. De toegang tot parkattracties als het Kröller-Müller museum, het ondergrondse museum Museonder en het jachthuis St. Hubertus was hierbij inbegrepen. Eenmaal in het natuurreservaat konden we ook kiezen uit een aantal korte wandelingen. Bij de kassa is een kaart te koop met alle routes.

Wie liever langere afstanden loopt, kan een tocht door het park koppelen aan een landelijke route, zoals het Gelrepad (LAW 3-2), het Zuiderzeepad (LAW 8) of het Maarten van Rossumpad (LAW 202). De Hoge Veluwe is in september dagelijks toegankelijk tussen 9.00 en 20.00 uur. Tussen oktober en maart sluit het park 's avonds om 18.00 uur.

Herberg de Boer'nkinkel
Middenweg 7
7351 BA Hoenderloo
05758-1256 (na 10-10: 055-3781256)

